

Anders Lund Madsen:

Gudfrimigvel, Jorden skal nok klare sig. Livet som sådan skal nok klare sig. Så drop den bekymring

Indimellem er det okay at træde et skridt tilbage, sætte sig på en god bæk og bare trække vejret en stund. Mens man sidder der, kan man måske læse dette.

Tag det roligt. Vi er her så kort tid, og Jorden skal nok overleve vores halløj. Livet som sådan skal nok klare sig. For livet som sådan stikker ikke op for bollemælk.

Det begyndte med nogle meget kraftfulde vulkanudbrud for 251.941.000 år siden – tallet er ikke helt nøjagtigt, det svinger med plus/minus 37.000 år, men det var deromkring – i det, der i dag er Sibirien, og den slags er altid dårligt nyt for det liv, der ellers bare passer sig selv og forsøger at få en hverdag til at hænge sammen.

Man kan sige, at vulkaner er en slags geologisk *disruption* af Jorden, og i dette tilfælde satte de en kædereaktion i gang, der fik temperaturen i havene til at stige med 10-15 grader, samtidig med at det meste af ilten forsvandt, og efter omtrent 60.000 år var 95 procent af alt liv på Jorden væk.

Engang vil der opstå endnu et mirakel et eller andet sted i det uendelige univers, og så vil livet begynde igen, og så vil historien gå videre, så tag det roligt

Næsten alle dyr og planter uddøde på én gang for 252 millioner år siden, og planeten lå fuldkommen øde hen i massevis af år. Eller nærmere: næsten øde.

For nede i muddret under den frosne golde jordskorpe i tasmørket og under havets tyste grå overflade myldrede livet frem igen. Lige så stille og lige så livsdueligt som altid.

Det tog tid, selvfølgelig, og der var mange vildskud og blindgyder og fejltagelser, men livet som sådan gav aldrig op, og lige så stille vandrede livet gennem tusindvis af forskellige former og udgaver.

Så godt som alle sammen endte med at forsvinde igen, fordi de var forsøg, og fordi der bagefter kom endnu bedre forsøg, og i alt er mere end 99 procent af samtlige plante- og dyrearter, der har levet på Jorden, uddøde igen.

For livet er ikke en legeplads. Livet er et hårdt miljø, bare spørg dinosaurerne og trilobitterne og de endeløse skove af forvoksede padderokker, der strakte sig langs kysterne af urkontinentet Pangæa for 200 millioner år siden.

Og du vil ikke få noget svar, for de er alle sammen væk igen, fordi de ikke var fikse nok og hurtige nok og smarte nok, og i stedet fik vi sabeltigeren og kæmpedovendyret og de smarte nye grantræer, og nogle af dem klarede sig, mens andre bukkede under, og så kom vi.

Og vi var en superdupergod idé på grund af det med hjernen og den opretstående krop, så man kunne bruge forbenene til noget fornuftigt, og vi bredte os over hele Jorden i løbet af 250.000 år, og det gik ud over dronten og vandreduen og skovene og hvalerne i havene, og nu er der lidt mere end 7,5 milliard af os, og Amazonskoven brænder, og isen smelter i Arktis, og der er stort set ingen steder tilbage på planeten, hvor vi ikke kan mærkes lige nu.

Og alle er bekymrede for, hvordan skal det hele gå, hvis det fortsætter, og hvad sker der om 10, 50 og 100 år, og vil vores børns børn klare sig og overleve overhovedet?

Svaret er, desværre, at det ved vi ikke. Vi aner ikke, om de vil klare sig. Vi kan håbe det, og vi kan gøre os al umage i verden for, at det vil ske, ved at opføre os ordentligt og opdrage vores børn ordentligt, men i bund og grund ved vi det ikke. Så drop den bekymring. Lige nu. For den fører ingen vegne andet end til tristhed og opgivelse.

Og tænk i stedet for på det her: En skønne dag vil vi holde op med at være her. Og her mener jeg ikke os, for det er jo ret indlysende, at vi ikke vil være her for evigt, men mennesket vil engang ikke længere eksistere som art.

End ikke de allermest indbildske blandt mennesker tror vel på, at vi skulle være den eneste livsform, som er uuddødelig. Måske går det godt i 1.000 år, måske går det godt i 100.000 år eller 10 millioner år eller måske endda 100 millioner år, men en skønne dag vil det sidste menneske dø.

Og så vil der komme nogle andre i stedet for os, og det er i øvrigt også fuldkommen lige meget i det rigtig lange løb, for om 4-5 milliarder år vil Solen svulme op til en såkaldt rød kæmpe og sluge først Merkur, så Venus og så Jorden og muligvis også Mars, ligesom flammen på en tændstik æder svovlet. Og så vil livet omsider være slut her.

En skønne dag vil vi holde op med at være her. Og her mener jeg ikke os, for det er jo ret indlysende, at vi ikke vil være her for evigt, men mennesket vil engang ikke længere eksistere som art

Medmindre vore efterkommeres efterkommere har været snedige nok til at flytte til andre steder i galaksen.

Og selv om det ikke skulle være sket, så vil der engang opstå endnu et mirakel et eller andet sted i det uendelige univers, og så vil livet begynde igen, og så vil historien gå videre, så tag det roligt.

Det hele skal nok gå, lige meget hvad pokker du finder på. Og derfor har du i virkeligheden kun din egen menneskelighed at tage hensyn til, hvis du vil have svar på spørgsmålet, om det nytter noget? Og det gør det også så nemt. For ja. Det nytter noget.

Når jeg gør et eller andet godt for andre, så får jeg det bedre selv. Og når jeg får det bedre selv, så er den dag lykkedes, og jeg kan lægge mit store grødhoved på min mumipude og falde i søvn med ro i maven og et smil på læben. Og så vågne op næste morgen og gøre det hele én gang til.

Ligesom mine helte, spejderne, der jo som bekendt skal gøre mindst én god gerning hver eneste dag.

Så følg en gammel dame over gaden. Eller bank på din nabos dør, og inviter dig selv på en kop te. Eller rens stranden for plastik sammen med din kæreste, og elsk i klitterne bagefter. Eller bliv statsminister. Eller opfind for hulan en bil, der kan køre på havvand, så Jorden slipper for giftige gasser fra milliarder af benzinbiler. Gør noget godt! Hver dag. Det nytter noget!

Jeg mener, gudfrimigvel, Jorden skal nok klare sig. Livet som sådan skal nok klare sig. Men du får det bedre, og når du får det bedre, så får verden det bedre. Og bedre er godt. Og godt er glimrende.